

CHRIS RYAN

STRÁŽCE

MRTVÍ PŘIBÝVAJÍ...

STRÁŽCE

Chris Ryan se narodil roku 1961 poblíž Newcastleu. V roce 1984 nastoupil ke speciálním jednotkám SAS. V průběhu deseti let služby se podílel na utajovaných i neutajovaných operacích a dotáhl to až na velitele týmu odstřelovačů protiteroristické jednotky. Za války v Zálivu se stal jediným mužem osmičlenného týmu, kterému se podařilo uniknout z Iráku. Tři jeho kolegové zahynuli a čtyři padli do zajetí. Jednalo se o nejdelší útěk v historii SAS. Poslední dva roky Chris vybírá a cvičí potenciální rekruty pro jednotky SAS.

Své zkušenosti zúročil v bestselleru *The One That Got Away*, který byl rovněž zadaptován pro filmové plátno. K jeho dílům patří další bestsellery: *Stand By, Stand By; Zero Option; The Kremlin Device; Tenth Man Down; The Hit List; The Watchman; Greed; The Increment; Blackout; Ultimate Weapon; Strike Back; Firefight a Who Dares Wins*. Vydavatelství Century rovněž publikovalo jeho příručky *Chris Ryan's SAS Fitness Book; Chris Ryan's Ultimate Survival Guide* a *Fight to Win*.

Navíc přednáší na téma motivace a bezpečnost v podnikání a v současnosti pracuje v Americe v oblasti osobní ochrany osob.

DALŠÍ TITULY OD CHRISÉ RYANA

Literatura faktu

The One That Got Away
Chris Ryan's SAS Fitness Book
Chris Ryan's Ultimate Survival Guide
Fight to Win

Romány

Stand By, Stand By
Zero Option
The Kremlin Device
Tenth Man Down
The Hit List
The Watchman
Land of Fire
Greed
The Increment
Blackout
Ultimate Weapon
Strike Back
Firefight
Who Dares Wins

V sérii Alpha Force vyšlo

Survival
Rat-Catcher
Desert Pursuit
Hostage
Red Centre
Hunted
Black Gold
Blood Money
Fault Line
Untouchable

V sérii Code Red vyšlo

Flash Flood
Wildfire
Outbreak

CHRIS RYAN

STRÁŽCE

NAŠE VOJSKO
2014

Copyright © 2002 by Chris Ryan
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
Cover and layout © 2013 by Q point Praha
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1494-0

Věnováno Elizabeth

(za tanec před mnoha lety)

PODĚKOVÁNÍ

*mé agentce Barbaře Lévy,
editoru Marku Boothovi,
asistentce editora Hannah
Black a ostatním členům týmu
nakladatelství Century*

He kitenga kanohi

He hokinga whakaaro

[Uvidět tvář znamená probudit vzpomínky]

PROLOG

Neděle, 11. února 1996

Severní Irsko

V tu chvíli si Ray Bledsoe ještě mohl zachránit život. Kdyby v ten okamžik poslechl svůj instinkt, kdyby sáhl pro svůj Walther PPK a vyprázdnil jej do bočního okna černého taxíku, který se právě chystal zaparkovat vedle něj, tak by to dokázal. Byly to tři roky a půl, co sloužil jako tajný voják. To bylo dost dlouho na to, aby poznal, že se blíží nebezpečí. Letmý pohled na holé hlavy mužů v taxíku postačil, aby pochopil, že tohle bude hodně špatné. Když od auta odvrátil své oči, cítil na sobě jejich chladné pohledy, které prozrazovaly, že se ti muži chystají zabít.

Neudělal však nic. Hlas, který mu našeptával, že je v nebezpečí, byl překřičen hlasem, který jej upozorňoval na zásady Žluté karty. Pokud by zahájil palbu na ty muže jako první, bez hlasitého varování, které požadovala Žlutá karta, hrozilo by mu, že přijde o výsluhu, že jej potupně vyhodí a navíc budou soudit za vraždu. Pravidla střetnutí, která byla obsahem Žluté karty, byla snůškou pitomostí, samozřejmě, navíc nebezpečných pitomostí, ale sedmnáct let služby u britské vojenské policie a několik soudních procesů s britskými policisty, kterým bulvár věnoval nemálo pozornosti, měly u Raye Bledsoea za následek, že byl až úzkostlivě opatrný, pokud měl vytáhnout zbraň.

A tak neudělal nic. Místo toho, aby kabinu taxíku během několika sekund rozstřílel na hromadu střepů, záplavu krve a kusy mozkové tkáně, rozptýlené po čalounění sedadel, zůstal sedět, jakoby se nic nedělo. Natáhl se po krabičce cigaret a zapalovači, které byly ve schránce před sedadlem spolujezdce. Poté, co si zapálil, pootevřel okno u dveří. Chladný únorový

vzduch se smísil s dýmem z cigarety. Tvářil se, jakoby si vedlejšího auta nevšimal. Přece nevystřelím auták plný lidí, které jsem nikdy neviděl, když k tomu nemám důvod, snažil se Ray Bledsoe přesvědčit sám sebe. Navzdory svému instinktu. Navzdory svým obavám.

Avšak v okamžiku, kdy chladný vzduch ovanul jeho tvář a dým z cigarety zaplnil jeho plíce, již věděl, že vystřelení pistole do vedle stojícího auta bylo přesně to, co měl udělat, a co již nestihne. Jakoby ve snu sledoval, jak muži rychle vystupují z taxíku, viděl, jak se sklo ve dveřích roztránilo pod úderem velkého kladiva, cítil, jak se mu k hlavě přitiskl chladný kov zbraně. Ovanul jej kysele páchnoucí dech a věděl, že již v tuto chvíli je prakticky mrtvý.

„Vystup si, vojáku.“ Mluvil tiše, s irským přízvukem. Za jiné situace by mu ten hlas zněl příjemně. „A žádné hlouposti.“

Mluv, nařizoval si Bledsoe. Uvědomoval si, že je celý strnulý strachem. Říkej něco, mluv. Rozhejbej tu svou zatracenou držku. Otočil hlavu doprava, kde ještě před chvílí bylo ve dveřích sklo. Nevěděl, co řekl. Možná křičel, možná šeptal. Neslyšel sám sebe.

„Řek jsem, abys vystoupil, ty pitomče. Dělej!“

Dveře se otevřely. Zbytky skla na bezpečnostní fólii se zhroutily dovnitř auta. Jako v mlze vnímal holé hlavy mužů, jejich tetované ruce, jejich křik, jejich pohyby.

V tuto chvíli bylo již jedno, zda má Bledsoe svoji pistoli u pasu nebo ve zbrojnici v Lisburnu.

Přemýšlej. Co říkají standardní operační postupy? Snaž se překonat svůj strach! Přemýšlej.

Když se váhavě pohnul na sedadle, omráčil jej prudký úder těžkou pistolí do čela. Cítil, jak se mu do očí řine krev. Vnímal chladný vzduch a ruce, které jej vytažují ven. Ještě si stačil uvědomit, že leží na podlaze taxíku. Kopnutí do obličeje jej ještě zabořilo, o dalším úderu pistolí do své hlavy již nevěděl.

Asi za hodinu začal přicházet k sobě. Nejdříve nepochopil, že leží v jedoucím autě, dokonce mu nedocházela ani souvislost mezi bolestí na čele a zátylku s útokem oddílu IRA, na který si vzpomínal jen mlhavě. Náhle si však uvědomil, co se stalo, a z celého srdce si přál, aby se mu bezvědomí vrátilo. Jeho přání zůstalo nevyslyšeno a celou příští hodinu

bolestně vnímal, co se s ním děje. Ruce měl spoutány a byl nahý. Cítil pach gumy z podlahových podložek, zvratků a oleje.

Pane Bože, modlil se, dej, ať mě nepřevezou přes hranici, kam nedosáhnou britské zákony. Pokud mě dostanou za hranici, bude to má smrt.

Ve chvíli, kdy byl unesen, se Ray Bledsoe chystal na parkovišti předat peníze agentovi jménem Proinsas Deavey. Mělo to proběhnout jako obvykle, metodou „mrtvé schránky“: Bledsoe nacpal dvě stě liber v použitých bankovkách do prázdné krabičky od cigaret, kterou hodil do levého ze dvou odpadkových košů u parkoviště.

O chvíli později se u odpadkových košů objevil Deavey, aby se zbavil prázdné plechovky od piva, nenápadně se zmocnil balíčku a chvatně zmizel. Postup předávání peněz nebyl bez rizika ani pro jednu ze zúčastněných stran, ale fungoval dobře. Až dosud.

Deavey se pohyboval mezi známými tvářemi republikánského hnutí, avšak díky sebevražedné směsi hlouposti a chamtivosti se jeho cesty zkřížily s britskými bezpečnostními složkami. Do průšvihů se Deavey dostal, když se pokusil rozjet obchod s drogami ve „Svaté zemi“ v centru Belfastu. Tuto část města, pojmenovanou podle svých hlavních tepen – Damašské, Jeruzalémské a Canterburské ulice – obývali převážně studenti Královské univerzity. Mladí lidé z obou protipólů politického spektra zde spolu sdíleli prádelny, kuchyně a popíjeli pivo ve stejných hospodách. Deavey udělal tu chybu, že se své zboží snažil v jedné hospodě vnutit skupině mladých ultranacionalistů, kteří jej práskli v okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře. Ještě ten večer dostal za sázkovou kanceláří na Falls Road brutální výprask. Muži, kteří mu dali nakládačku, o sobě prohlásili, že patří k Přímé akci proti drogám, což byla známá krycí organizace pro IRA.

Pomlácený Deavey, bažící po pomstě, ale zbavený zdroje příjmů, se pak stal snadnou kořistí FRU (Forces Research Unit, britská tajná vojenská rozvědka). FRU byla malá, přísně utajovaná organizace, vytvořená britskou armádou, jejímž úkolem bylo získávání a využívání agentů. Jejimi členy byli vojáci, kteří jako vojáci nevypadali. Většinou se jednalo o muže středního věku, jako byl Bledsoe, délesloužící bývalé poddůstojníky, kteří měli pivní břicha, prořídle vlasy a nevýrazné tváře.

Proinsas Deavey patřil k pŭltuctu příležitostných agentů, které měl na starosti Bledsoe a jeho kolegové.

Bývalý drogový dealer nebyl v kontaktu se skutečně významnými hráči, ale dílčí informace, které byl schopen poskytovat – místa setkání, kdo je nevěrný své ženě, kdo s kým chodí do hospody – vytvářely spolu s dalšími informacemi obraz, který rozvědka potřebovala. Deavey prodal svoji duši republikána Rayi Bledsoeovi v jedné restauraci s rychlým občerstvením u Carrickfergusu, měšťě ležícím 20 kilometrů od Belfastu, za zálohu 175 liber.

Agenti ohrožovali samotnou existenci IRA. Členové FRU tak byli kvůli své práci s agenty vyhledávanou kořistí vražedných komand IRA. Bledsoe věděl, že až jej budou vyslýchat, budou jména jeho donašečů první věcí, kterou po něm budou chtít. Poté se jej budou ptát na jména lidí z bezpečnostních složek, s nimiž je v kontaktu – jména ostatních členů FRU, vojáků 14. zpravodajské roty, kteří slouží v tajných sledovacích týmech, mužů MI5 a, samozřejmě, SAS. Potom je budou zajímat radiokomunikační kódy a veškeré další zpravodajské informace, které nosí ve své hlavě.

Bledsoe si řekl, že o jeho práci v FRU ví IRA zřejmě již celé měsíce. To, že jej nyní unesli, bylo do jisté míry nouzovým řešením – asi potřebovali vědět odpovědi na některé otázky, které jim mohl poskytnout – a do jisté míry opovržlivým gestem směrem k britské vládě. Větším gestem téhož druhu byl pumový atentát na Jižním nábřeží v londýnských docích, k němuž došlo před dvěma dny. Bledsoe, stejně jako všichni ostatní obyvatelé kasáren, v televizi s úžasem zíral na dílo zkázy v centru Londýna, na poničené budovy, na ulice pokryté rozbitým sklem a troskami. Nálož ukrytá v nákladním autě zabila dva lidi, mnohé další zranila a napáchala škody za miliony liber.

Hodinu před výbuchem IRA vydala prohlášení, kterým oficiálně ukončila příměří trvající sedmnáct měsíců a devět dní.

Bledsoeovi toto období jako příměří nepřipadalo. Práci měli stejnou jako obvykle a někteří jeho kolegové dokonce tvrdili, že je to ještě horší než před příměřím. Pumový útok však ohlásil změnu. Atentát potvrdil, že IRA již nadále nehodlá s britskými úřady jednat v rukavičkách, ať již veřejně či neveřejně. FRU a další speciální jednotky dostaly varování, aby byly dvojnásobně opatrné, aby důkladně prověřovaly své zdroje informací, aby si kryly záda.

Varování pro členy speciálních jednotek však bylo to jediné, co se udělalo. Bledsoe na ně reagoval tak, že si pro předávání peněz agentovi vyžádal doprovod. Při předchozí schůzce s Deaveyem si Bledsoe nemohl nevšimnout, jak je nervózní: Bledsoe napadlo, jestli to náhodou jeho informátor nehraje na obě strany. Možná navzdory všemu dospěl k poznání, že mu pod křídly IRA bude lépe a svůj život si vykoupil slibem, že organizaci naservíruje člena FRU na talíři. Nebo, v tom horším případě, byl Deavey mužem IRA po celou tu dobu a od počátku krmil lidi z FRU falešnými informacemi.

Nakonec si Bledsoe řekl, že obě tyto možnosti jsou krajně nepravděpodobné – Deavey zase nebyl tak chytrý, aby dokázal podvádět – ale pro všechny případy požadoval, aby při předávání peněz byl na místě ještě jeden člověk z FRU v dalším autě. Bledsoe věděl, že Connor Wheen parkuje se svým Fordem tři sta metrů od něj, u vjezdu na parkoviště, a při troše štěstí si všiml, že jeho kolegu unesli.

Pokud tomu tak skutečně bylo, Wheen již stačil vyhlásit poplach.

Možná právě teď kilometr za nimi nenápadně jede auto SAS, které je sleduje.

Bledsoe ležel spoutaný na podlaze auta a při přejíždění nerovností se bezmocně převracel ze strany na stranu. Uvědomil si, že nedokáže souvisle přemýšlet. Nikdy se nepovažoval za odvážného muže. Co když se autu podaří projet kontrolními stanovišti na silnicích, co když se mu podaří přejet přes hranice... co bude potom? Vyslýchání, surové kopance do zubů a rozkroku, pálení cigaret do očí a... Přestaň, nařídil si. *Vzpamatuj se. Jsi voják. Tak se tak chovej. A hlavně, přemýšlej.*

Soustřed se na detaily. Představ si, že ze základny v Lisburn vyrazil do akce plně vybavený a vyzbrojený tým SAS jen několik sekund po vyhlášení poplachu. Představuj si, jak rychle jedou ve svých bavorácích a audinách.

Cesta, po které ujížděli, byla plná výmolů. Odpružení auta dostávalo pořádně zabrat. Bledsoe si toužebně přál, aby auto začalo divoce poskakovat, jak se stává při jízdě po prázdné pneumatice, jako neklamné znamení, že najeli na ostnatý řetěz nastražený vojáky. Píchnutí se však nekonal. Auto náhle zastavilo. Zdálo se, že Bledsoe slyšel skřípavé zvuky, provázející otevírání těžkých posuvných vrat. Auto se ještě jednou na několik sekund dalo do pohybu a vzápětí znovu následovalo skřípění vrat. Chvíli

bylo ticho. Poté se otevřely dveře auta a Bledsoea oslepilo jasné bílé světlo. Z auta jej bez velkých ohledů vytáhli ven. Ocítl se na hliněné podlaze. Pod chodidly cítil chladnou a vlhkou zem, do rukou se mu zařezávala pouta a jeho vlasy byly spleené krví. Všude kolem sebe slyšel hlasy. Po chvíli začal vnímat věci kolem sebe. Nacházel se ve velké čtvercové stodole se stěnami z vlnitého plechu.

Kolem něj stáli muži v tmavých pracovních kombinézách a se zájmem jej sledovali. Od jejich úst stoupala pára, jejich hlasy zněly rozrušeně a opovržlivě. V rohu stodoly, nalevo od Bledsoea, stál traktor John Deere a vedle něj úhledně srovnaná hranice pytlů s umělým hnojivem. Za dané situace tyto věci působily neskutečně normálně. U střední části stěny byl dílenský stůl, na stěně nad ním visely kladky a řetězy. Ve vzdáleném rohu byla za dřevěnou přepážkou zřízena malá provizorní kancelář. Před ním stál prázdný návěš, zaparkovaný podél stěny stodoly po pravé straně.

Jeho oči si stále ještě plně nezvykly na světlo ve stodole. Otočil hlavu ke vjezdu, kudy jej dovnitř přivezlo auto. Vjezd byl nyní uzavřen dvojicí posuvných dveří z vlnitého plechu, zavěšených na kolejnicích, namazaných vazelínou. Před dveřmi stáli dva strážní v kombinézách. Jeden držel v ruce samopal a pohrával si s jeho spouští, druhý si právě ulevoval a z proudu jeho moči stoupala pára. Oba se na Bledsoea nenávistně dívali a pohrdavě se usmívali.

Bledsoe stál a kolébal se mírně ze strany na stranu. Přemýšlel, odkud asi přijedou vojáci SAS, kteří na stodolu zaútočí. Kde ale jsou? Bylo špatné, že ještě nedorazili, ale ještě horší byla další věc, která jej napadla. Jeho ramena se bezděčně schoulila. Na okamžik se jej zmocnil pocit, že asi omdlí.

Zabijí ho, a pravděpodobně přitom zahynou i někteří mladí vojáci Pluku. Ti grázlové se postarají o to, aby tekla krev. Nikomu nedají nic zadarmo.

Muž, který stál k Bledsoeovi nejbliže, mohutný chlap s rusými vlasy, se zachichotal.

Jdi do prdele, napadlo Bledsoea. Celý se třásl, ale snažil se ovládat. Počkej, ty kurvo z IRA. Až sem dorazí chlapani ze SAS – a oni sem dorazí, a když to bude nutné, tak ty vrata od stodoly odpálí – tak ti tu tvoji pitomou hlavu sestřelí z krku.

Na chvíli se zdálo, že se věci v chladném vzduchu budou vyvíjet k lepšímu. Bledsoea všechno bolelo, byl otřesený a skutečně vyžděšený, ale uvědomoval si, co musí udělat. *Dýchej, připomínal si. Uklidni se. Nevnímej bolest. Přemýšlej.*

Poté k němu přišel jeden z těch chlapů v kombinézách. Praštil jej pěstí do břicha a poté svým kolenem tvrdě zasáhl jeho nos. Nosní kost se prudkým úderem roztránila. Bledsoe, ochromený bolestí ze zlomeného nosu a těžce lapající po dechu, se zhroutil na zem. *Budou mě znovu bít*, pomyslel si rezignovaně.

Nemýlil se. Když jej špička boty zasáhla do rozkroku, z jeho bolestně zkřivených rtů se ozval tichý výkřik. Následoval prudký kopanec do žeber. Nejméně dvě žebra nevydržela. Bledsoe zavřel oči. Stačilo málo a ztratil by vědomí.

Někdo jej vzal zezadu za podpaží, odtáhl k zaparkovanému návěsu, praštil s ním o železná vrata a připoutal jej k nim za roztažené paže. Bledsoe se neudržel na nohou. Podlomila se mu kolena. Zůstal viset na pažích, slintající a napůl udušený. Z nosu se mu po obličejí řinula krev.

Nakonec se znovu postavil. Ústy vdechl chladný vzduch ve stodole. Pootevřel oči. Bylo jich osm. Ne, devět. Přibyl jeden, kterého předtím neviděl. Muž s bledým obličejem a prázdným pohledem v očích. Mohlo mu být mezi pětadvaceti a čtyřiceti. Na rozdíl od ostatních se nesmál.

„Jméno?“ promluvil vychrtlý muž se zlomenýmnosem, který do něj před chvílí kopal.

Bledsoe zvedl hlavu. Vyplivl krev. Odkášlal si. „Nevím, kdo si myslíte, že jsem,“ řekl zastřeným hlasem, „ale...“

„Já ti řeknu, kdo jsi,“ řekl vychrtlý muž.

„Ty seš seržant Raymond Bledsoe. Nejdřív si dělal u vojenské policie, teď naposledy jsi byl u té vaší FRU. Není nic, co bysme o tobě nevěděli, ty čůráčku, za to můžeš poděkovat tomu vašemu Plukovnímu magazínu, takže se nesnaž nám něco nakecat.“

Bylo ticho. Starší muž z auta Bledsoea klidně pozoroval.

„Víš, co od tebe chceme,“ řekl starší muž a se zlověstnou pečlivostí si zapnul zip na své kombinéze. „Volací znaky, jména mužů od SAS, jména agentů – všechno. Jestli chceš, začneme s tvým agentem Deaveyem. Asi už tušíš, že to nebyl takovej pomalej blbeček, za jakýho si ho měl.“

Bledsoe neříkal nic. Zíral na zářivky pod střechou stodoly a snažil se nemyslet na bolest nosu a žeber.

Druhý muž se usmál. „Jo. Na rozdíl od vaší okupační armády my tady budeme pořád. Deavey byl tak chytřej, že na to přišel sám.“

Bledsoe se snažil udržet neutrální výraz v obličeji. Nechtěl se nechat vyprovokovat. Tak dobrá, pomyslel si. Uděláme to tak, jak budu chtít já. „Budu mluvit,“ řekl. „Ale ne s vámi. Budu mluvit s Adamsem nebo McGuinessem, nebo s jinými vrcholnými důstojníky Sinn Fein. Řeknu jim, co budou chtít. Nebo Padraig Byrneovi.“

O Byrneovi, který byl údajně poradcem Sinn Fein, bezpečnostní služby věděly, že velí Belfastské brigádě IRA. Za Bledsoevým trváním na tom, že bude mluvit jen s vrcholnými představiteli republikánů, se skrývala účelná kalkulace: byli neustále sledováni a pokud se již ví o tom, že Bledsoe byl unesen, potom se střežení těchto lidí ještě zesílilo. Důvěra, že jeho parťák Connor Wheen stačil spustit poplach, byla jedinou Bledsoevou nadějí na přežití.

Jeden z těch hlavounů IRA sem přijde a s ním přijde i jeho osvobození. Jinou šanci na přežití si nedovedl představit.

„Říkáš, že chceš mluvit s Byrnem?“

„Chci.“

Muž, který jej vyslychal, se rozhlédl po ostatních. Všichni se usmívali.

„Tvé slovo na to, že budeš mluvit s Byrnem?“

Bledsoe zaváhal. Cítil, že na něj chystají past. Že by to bylo skutečně tak snadné?

Muž k němu přišel o krok blíže. „Takže?“

Bledsoe kývl. „Budu mluvit s Byrnem. S nikým jiným, kdo by byl níž.“

Druhý muž kývl a rozhlédl se po tvářích ostatních. Jejich úsměvy byly nyní ještě rozzářenější. Dívali se na Bledsoea pohrdavě, pobaveně a jejich úsměvy ukazovaly křivé zuby. Muž z auta potřásl hlavou, z kapsy u kalhot vytáhl celofánový balíček tabáku a začal si balit cigaretu. Když olíznul cigaretový papír, vychrtlý muž se zlomeným nosem přišel k Bledsoeovi a z kapsy kombinézy vytáhl velkou pistolí. Chvilí přemýšlel, poté se napřáhl rukou, ve které svíral zbraň, a prudce s ní udeřil Bledsoea do zlomených žeber.

Jeho útrapy byly nepopsatelné. Palčivá bolest, která mu vystřelila do hrudníku, Bledsoea připravila o sílu soustředěně uvažovat. Znovu

se mu podlomily nohy. Zůstal viset za své paže, připoutané na vratech. Na chvíli si představil, jak jej vidí mladí muži IRA: smrtelně bledého, se zakrváceným obličejem, povadlého hazardéra, kouřícího čtyřicet denně, který nemá daleko do výslužby, a ještě blíže k slzám. Bledsoe jako šéf agentů žil stejně jako jeho informátoři – ve světě piva, barových stoliček a ojetých aut.

Bledsoe do tohoto prostředí dobře zapadl, ovšem za cenu svého zdraví a fyzické kondice. „Nejlepší maskování je tlustej pupek!“ říkali jim instruktoři v Tregaronu, a Bledsoe se tomu smál spolu s ostatními.

A teď se na něj podívejte. Žalostné.

V hrudi mu však stále bilo srdce vojáka, i když tu bezmocně visel, stěží dýchal a plival krev. Stále v něm zůstávalo něco z toho sveřepého mladého vojáčka, kterým kdysi byl. *Bude to pořádná rána, až naši chlapci odpálí ta vrata. Bude to pořádná rána. A budou střílet na všechny strany. Žádněj z těch grázlů z IRA to nepřežije...*

Někdo jej chytil za vlasy a zdvihl jeho hlavu. Jakoby v mlze viděl, jak z kanceláře ve stodole vychází hubený muž. Měl červené tváře, vystouplé lícni kosti, dozadu sčesané vlasy a na sobě silný svetr, se všemi knoflíky pečlivě zapnutými.

„Znáš tohohle pána?“ zeptal se jej muž, který jej udeřil pistolí.

„Jo,“ řekl Bledsoe a pokusil se o úsměv. „To je ten zpěvák, Val Doonican.“

Vysloužil si tak další kopanec mezi nohy. Prudká bolest se smísila s beznadějí. Bledsoe zavřel oči.

Ten muž ve svetru, to byl Padraig Byrne. Žádná jednotka 14. zpravodajské roty toho bídáka nevystopuje. Byl již tady – někde se tu ukrýval – a byl tu již zřejmě několik dní. Když Bledsoe konečně otevřel oči, viděl Byrnea, jak si na sebe obléká kombinézu.

„Jste rád, že mě vidíte, seržante Bledsoe? Budete rád, to vám slibuji.“ Byrneův hlas, mírný a kultivovaný, kontrastoval s jeho vyzáblou postavou. V kasárnách v Lisburn byl všeobecně rozšířený názor, že Padraig Byrnea lze vodit za nos.

„Podívej, seržante, něco tu pro tebe máme.“

Na zemi vedle Bledsoeovi nohy se žuchnutím přistála nějaká kniha. *Co to sakra je?*

„Raymonde Johnne Bledsoe,“ pokračoval Byrne svým vemlouvavým hlasem, „tohle je tvoje smrt!“

Mladí muži IRA se podlézavě zachichotali. Bledsoe na okamžik otevřel oči. Ta kniha, to byl telefonní seznam. Žluté stránky pro oblast Newry a Mourne. *Takže nejsou za hranicemi. Pořád má ještě naději.*

Pane Bože, myslel si, dej, ať Wheen stačil za tím taxíkem poslat nějaké auto. Dej, ať sem ihned přijedou chlapi z Pluku a vyříděj tyhle hajzly.

Zoufale se upínal ke své naději. Tušil, že tohle byl teprve začátek výslechu a nebyl si jistý, že je dokáže dlouho krmit svými výmysly. Bude to velmi špatné – tím si byl jistý. Poznal to podle množství mladých republikánů, které sem sehnali, a z jejich lačných pohledů, plných napjatého očekávání.

Poté se znovu otevřela vrata stodoly a dovnitř pronikl závan studeného vzduchu. Dovnitř vjela zablácená bílá dodávka. Ještě chvíli jí otrásal spuštěný motor, ještě chvíli kolem sebe šířila modravý dým. A poté její motor ztichl. Vrata stodoly se znovu rychle zavřela. Z dodávky se ozval strašlivý ječivý křik. Pokračoval dále a dále, jakoby nikdy neměl přestat. Po chvíli jej nahradil jiný zvuk, připomínající něco mezi dávením a fňukáním.

„Poznáváš ten hlas, Bledsoe?“ zeptal se Byrne. Jakoby se svým hlasem snažil napodobit Eamonna Andrewse, legendárního irského rozhlasového a televizního hlasatele. „Ano, je to tvůj starý přítel. Přijel za tebou z Belfastu, rovnou z Lisburnských kasáren...“

Dvojice vojáků IRA v kombinézách ze zadních dveří dodávky vyvlekla dalšího nahého a spoutaného člověka.

Bylo jasné, že toho nešťastníka surově zmlátili, především na hlavě a horní části těla. Jeho hrudník a nohy pokrývalo bláto a zvratky, obličej zbrocený krví byl k nepoznání rozbitý. Muži IRA jej dotáhli doprostřed stodoly a nedaleko od Bledsoea jej pustili z rukou. Muž se těžce svalil na zem.

Byrne se na něj díval a vychutnával si tuto chvíli. „Dobrý večer,“ pozdravil muže na zemi. „A děkuji, že jsi nás při této zvláštní příležitosti navštívil.“

„Jdi do prdele!“ řekl ležící muž. Nebo přinejmenším měl Bledsoe dojem, že tohle se snažil říci. Jeho ústa a zuby však byly tak rozbité, že ze sebe vydal se značným vypětím jen jakési zachroptění.

Bledsoe zděšeně sledoval zuboženého muže. Snažil se zaplašit své nejhorší obavy.

Muž se z posledních sil rozhlédl kolem sebe. Jeho pohled se zastavil na Bledsoeovi. Zamrkal na něj svým oteklým a zčernalým víčkem. Na okamžik se jeho rozbité tváři vrátil její původní tvar. Ray Bledsoe jej v ten zlomek vteřiny poznal. A rázem jej opustil poslední zbytek naděje.

„No ano,“ zakrákal Byrne nadšeně. „To je přece Connor Wheen, tvůj starý kámoš!“

Jsem mrtvý, pomyslel si Bledsoe rezignovaně. Oba jsme mrtví.

Byrne je oba sledoval, zjevně potěšen parádním vyvrcholením tohoto divadla. Z kanceláře přinesli židli. Dva muži Wheena zvedli a posadili ho na ni. Jeho spoutané ruce mu zkroutili za opěradlo.

„Vím, na co teď myslíš,“ obrátil se Byrne k Bledsoeovi. Zjevně měl výbornou náladu. „Rád bys věděl, jestli jsme stále na sever od hranice, takže by na nás ještě chlupci od SAS mohli vlítnout. Jasně, něco o tom víš...“ Byrne potřásl hlavou, a jen stěží se ovládal, aby se hlasitě nerozesmál. „Tak abys věděl, nejsme!“

Bledsoe cítil, jak jej opouští zdravý rozum. Nyní již zbývalo jen mučení, bolest a smrt. Jeho nepřítčný pohled se upřel na muže s bledou tváří, který jej upřeně a bez úsměvu sledoval. Jsi v pekle, říkal Bledsoeovi jeho pohled. Vítej.

Byrne se obrátil k muži s bledou tváří. „Josephe, jak jsme se už dohodli, byl bych rád, kdybys ho zabil ty.“ Říkal to, jako by mluvil o něčem úplně běžném.

„Prosím,“ zašeptal Bledsoe. „Všechno vám řeknu.“ Jeho rty se chvěly strachy, jeho hlas prosil. „Řeknu vám jména lidí ze 14. roty, lidí ze SAS, jména agentů, kódy...“

Padraig Byrne se zamračil. Na okamžik se na něj zamyšleně zadíval, jako by řešil nějakou morální nebo filozofickou otázku. Poté se znovu usmál a obrátil se k muži s bledou tváří, kterému předtím říkal „Josephe“.

KAPITOLA PRVNÍ

Sierra Leone

Po hodinovém pochodu kapitán Alex Temple zdvihl ruku. Hlídka se zastavila. Vojáci se obezřetně rozhlíželi kolem sebe. Ubývající měsíc nad jejich hlavami se schovával za tmavými bouřkovými mraky. V pralese, který je obklopoval, k nim ze všech stran doléhalo bzučení hmyzu a zvuky zvířat. Bylo patnáct minut po půlnoci a všech šest mužů bylo deštěm promočeno až na kůži. Všichni byli také celí zpocení. Očima bedlivě pozorovali mýtinu před sebou.

Alex se nemýlil. Kromě slabého hřmění, které k nim doléhalo z dálky, bylo slyšet dávky výstřelů. Nebylo pochyb, někde blízko tu byli muži a měli zbraně. Don Hammond, téměř neviditelný ve stínu vlhkých větví, souhlasně kývl. Také to slyšel. Dvěma zdviženými prsty – dva kilometry – ukázal do směru, odkud střelba přicházela. *Jo, pomyslel si Alex lačně. Jo! Právě kvůli tomu jsem vstoupil do Pluku. Kvůli tomuhle. Dokud tady budu, chci dělat tohle.*

Zazubil se na šlachovitého seržanta a zadíval se postupně na ostatní čtyři muže své hlídky 36, splývající s vlhkým hustým porostem džungle. Těsně za ním čekal Ricky Sutton, voják s ostře řezanými rysy v obličejí a radista jednotky. Bylo mu třiadvacet a byl nejmladším a nejméně zkušeným mužem týmu. Suttona při jeho práci zajišťoval Stan Clayton, starý voják, původem z Londýna, proslulý svou výřečností.

Na druhé straně mýtiny se v temném stínu ukrývali desátník Lance Wilford a svobodník Jimmy „Dog“ Kenilworth. Stejně jako Alex byli oblečeni v propocených tropických maskáčích a bojové vestě, v ruce svírali pušky M16 203. Vyzbrojeni byli také noži parang se záštitou, podobnými

mačetě. Jejich obličej, zpola ukryté pod střechami tropických klobouků, byly načerněné maskovací pastou. Na zápěstích a puškách měli vojáci upevněné busoly.

Na znamení Dona Hammonda všichni muži hlídky sejmuli ze zad své těžké ruksaky a začali pro ně chystat skrýš. Kolem nich se houfovali komáři a nenasytně útočili na jejich ruce a tváře. Na krku a zápěstí několika mužů byly pijavice. Alexe napadlo, že každý z nich bude mít pod svojí mokrou košilí a kalhotami nejméně půl tuctu těchto potvor, sajících krev.

Don Hammond se přikrčil pod temné větve a rozvinul anténu satelitní radiostanice. Základně SAS ve Freetownu odeslal zprávu o poloze jednotky a směru, z něhož slyší střelbu pušek. Když Hammond skončil své vysílání, ujal se Alex role muže na čele hlídkové sestavy. Ostatním dal signál, aby jej následovali, a vydal se směrem, odkud k nim z dálky doléhal zvuk střelby.

Je to tady, říkal si, musí to tady být, a tiše odřikával děkovnou modlitbu, adresovanou válečným bohům. Alexovi bylo pětatřicet a byl důstojník. Obojí pro něj znamenalo problémy. Důstojníci SAS, neboli „bílé límečky“, měli většinou na starosti štábní práci, zatímco operační činnost byla záležitostí pro řadové vojáky a poddůstojníky. Alex byl proto šťastný, že i když patří k úředníkům, přesto, navzdory všemu, byl vyslán do boje. Alespoň ještě jedno dobrodružství mu bylo dopřáno!

***

Hlídka číslo 36 pátrala po skupině novinářů agentury ITN. Zpravodajský tým tvořený reportérkou Sally Robertsovou, kameramanem Benem Millsem a zvukařem Gary Burgem byl v tuto chvíli neznámý již téměř 36 hodin. Naposledy novináře viděli ve městě Masiaka, ležícím ve vnitrozemí, vzdáleném asi padesát kilometrů od Freetownu, hlavního města Sierry Leone. Město Masiaka mělo kvůli své poloze strategický význam a o jeho plesnivě a polorozbořené chatrče se v kruté válce, zuřící mezi armádou Sierry Leone a Jednotnou revoluční frontou (RUF), sváděly těžké boje.

Nyní bylo město v rukou vládních jednotek a považovalo se proto za více méně bezpečné pro pobyt zpravodajských týmů ze Západu. Lidé pracující pro agenturu Agence France Presse, kteří Brity doprovázeli, uvedli, že Sally Robertsová a její tým přijeli do Masiaky proto, aby natočili rozho-

vor s provládní ozbrojenou skupinou označovanou jako West Side Boys (WSB), nechvalně známou svojí nestálostí.

Tým ITN počítal s tím, že se mu podaří navázat kontakt s veliteli skupiny. Centrem velení WSB byl polorozpadlý a střelbou poničený nízký domek, když však k němu novináři dorazili, nikoho nenašli. Obyvatelé domku se vydali směrem na východ, aby pronásledovali bojovníky RUF.

Navzdory doporučením jiných západních tiskových agentur se tým ITN neohroženě vypravil na území kontrolované silami RUF, aby muže WSB dostihl. Druhý den brzy ráno se novináři vydali pronajatým autem po silnici vedoucí k městu Kissuna za svým cílem. Od svého odjezdu o sobě nedali Robertsová, Mills ani Burge vědět. S nikým z Masiaky se nespojili, nikdo je neviděl, nikdo o nich neslyšel, navzdory tomu, že všichni tři měli satelitní telefony.

Podle informací, které později poskytli členové ozbrojené skupiny, vojáci WSB pronásledovali útočníky RUF do hloubky území ovládaného Frontou. V blízkosti Kissuny došlo k těžké, avšak nerozhodné bitvě, po níž se jednotky WSB stáhly zpět k Masiace. V průběhu bitvy byla většina bojovníků, jako obvykle, zpitá do nemoty. Zatímco muži RUF se posilňovali palmovým vínem, vojáci WSB na bojiště vyráželi s plastovými láhevmi plnými surového ginu. Během bitvy padlo asi deset bojovníků z obou táborů, včetně několika dětí.

Když se tým ITN ten večer nevrátil, ani nekontaktoval nikoho v Masiace, vyvolalo to znepokojení. Druhý den v poledne zpravodajský tým BBC natočil rozhovor s vojenským velitelem WSB, který si nechal říkat „plukovník Automat.“ Rozhovor potvrdil obavy, že se tým ITN dostal do vážných potíží.

Dvě hodiny po rozhovoru a po telefonátech na zabezpečených linkách mezi Freetownem, úřadem vlády v Londýně a ústředím SAS v Herefordu, se na velitelství SAS ve Freetownu dostal neprostříhaný záznam rozhovoru od novinářů BBC. Velitelství sídlilo v někdejší policejní areálu u letiště Lungi, tvořeném neuspořádaným shlukem stanů, nízkých montovaných hangárů a stožárů s anténami. Na záznam se podívali major David Ross, velitel oddílu o 40 mužích roty D, a kapitán Alex Temple z oddělení revolučního boje SAS.

Dvacetiminutový záznam nepřinášel, co se osudu týmu ITN týkalo,

příliš mnoho optimismu. Oči plukovníka Automata byly zarudlé od únavy, kouření marihuany a prachu z cest, jedno však bylo jisté: s muži WSB od chvíle, kdy tým ITN před dvěma dny opustil Masiaku, nemluvil žádný západní dopisovatel, a určitě ne žádná západní žena.

Pokud se tým novinářů nacházel v blízkosti zóny bojů u Kissuny, pravděpodobně jej unesli lidé RUF, řekl reportérovi BBC plukovník. A je pravděpodobné, že té ženě její únosci nabídli na vybranou „dlouhé rukávy“ nebo „krátké rukávy“ – useknutí paží nad nebo pod lokty. Amputace paží byla vizitkou lidí RUF. V poslední době tuto praxi rozšířili na genitálie. Zmračené nebožáky potom nutili sedět v sudech s louhem.

„A možná že je snědli.“ Mladý plukovník pokrčil rameny, sáhl pod své tričko s portrétem amerického rappera Tupac Shakura a podrbal se xna břiše. „Jídla je málo.“

Dalo se přepokládat, že o stravovacích zvyklostech rebelů má plukovník Automat poměrně dobrou představu. Rok předtím se muži z WSB bok po boku s muži RUF snažili dobýt Freetown. Své protivníky nešetřili, boje byly velmi krvavé. RUF jakoby se snažila jednat v duchu své hymny „Nikdo to nepřezije“. WSB se na stranu vládních sil přidali poměrně nedávno, za což se jim britští sponzoři odvděčili dodávkou 35 tun zbraní bulharské výroby. Pokud plukovník Automat říkal, že muži RUF jedí lidské maso, potom ho skutečně jedli.

„Vidíte, je to špatná válka,“ prohlásil devatenáctiletý vojevůdce sebevědomě před kamerou. „Velmi špatná válka.“

Reportérovi si postěžoval, že se mu nedaří sehnat lízátko, vyrobené z čistého ginu, a ženu.

„To nevypadá dobře,“ řekl Alex nevzrušeně, když záznam skončil.

„To tedy ne,“ řekl David Ross. „A mám takový dojem, že to padne na nás.“

Alex přikývl. „Vyhlásím chlapcům pohotovost.“

„Tu bude dobře,“ souhlasil Ross.

Oddělení revolučního boje, z kterého byl Alexův dvanáctičlenný tým vybrán, bylo nejutajovanější složkou SAS. Existence jednotky nebyla nikdy oficiálně přiznána. Jejím úkolem bylo plnění úkolů, k nimž se britská vláda oficiálně nehlásila. Patřil k nim i výcvik zámořských „přátel.“ K nim patřili například afgháňští mudžáhidé nebo Rudí Khmerové z Kambodži.

Tým Alexe Templea nyní plnil poněkud méně kontroverzní úkol: při svém pobytu ve Freetownu se podílel na výcviku armády Sierry Leone. Práce jednotku příliš nebavila. Muži byli rádi, když se v době mezi cvičeními mohli vracet na svoji dočasnou základnu, kterou sdíleli se čtyřmi desítkami vojáků eskadry D.

Krátce před půl šestou večer Alexe volali do chaty operačního důstojníka. To odpoledne to bylo již podruhé. Několika stručnými větami David Ross Alexovi přiblížil okolnosti únosu týmu ITN a svůj plán. V noci eskadra D zahájí pátrací akci, řekl Ross Alexovi. Na základně zůstane v pohotovosti Alexův tým, aby pomohl s plánováním záchranné výpravy.

Alex Rosse vyslechl a navrhl mu alternativní plán. Jeho tým skutečně pátrání, zatímco rota D bude připravena v pohotovosti, aby uskutečnila vlastní záchrannou operaci.

Ross zdvořile, ale rozhodně Alexův návrh odmítl. Tým revolučního boje nespadal do jeho podřízenosti, pobyt mužů v Sierra Leone byl financován místní vládou a hrozilo, že by došlo k politováníhodnému střetnutí odpovědností.

Alex na to odpověděl, že v rámci operace na záchranu novinářů se s radostí spolu se svými muži podřídí přímému Rossovu velení.

Pokud Alex povede pátrací tým, nehrozí eskadře D žádné oslabení a jednotka bude celá k dispozici pro provedení záchranné operace. „Pokud je najdeme, bude to úspěch eskadry D,“ přesvědčoval operačního důstojníka. „Pokud je nenajdeme, bude to náš průšvih.“ Alex nemusel dodávat, že sloužil o pěkných pár let déle než Ross a se svými zkušenosti se spíše hodil na to, aby velel pátrací akci.

Ross o Alexově návrhu soustředěně přemýšlel. Oba muži spolu vycházeli dobře a vzájemně se respektovali. Ross, bývalý důstojník spojařů, si také uvědomoval, že pro Alexe je tento podnik možná poslední příležitostí, kdy povede své muže na nepřátelské území. Nakonec Ross na Alexův návrh kývl. Informace od zpravodajců, získané prostřednictvím agentů v řadách RUF, ukazovaly na to, že unesení novináři byli vězněni v jednom ze dvou táborů. Alex měl svůj tým rozdělit do dvou hlídek po šesti a připravit se na noční vysazení na území nepřítel.

Když o hodinu později při přípravné poradě naslouchal specialistům a skláněl se s ostatními nad mapou, pocítil Alex první záchvěv rozrušení

před bojem. Ze zkušenosti věděl, že se bude stupňovat a před zahájením akce budou jeho nervy napnuté k prasknutí. Až přijde čas, rozrušení uvolní místo chladnokrevnému, soustředěnému klidu. A poté udělá, co udělat má. Lépe nebo hůře.

Odhadoval, že tentokrát to dopadne spíše hůře. Když se díval na letecké fotografie, na jednotvárnou, zdánlivě nekonečnou džungli, plnou nesčetných nástrah, v níž byla tu a tam nepatrná lidská sídla, a protkanou řekami s vodou zbarvenou hnědošedě, zdálo se mu nepředstavitelné, že by se jim podařilo ztracené novináře vypátrat. Jak v takovém prostoru mohou najít tři lidi? A i když se nakonec jedné z hlídek podaří novináře najít, budou ještě živí? Budou mít Alexovi vojáci dostatek času na to, aby místo prozkoumali, aby přesně určili, jak silnému nepříteli čelí, aby na místo povolali záchranný tým a vysvobodili rukojmí z rukou bojovníků RUF, kteří jsou mimořádně dobře vyzbrojení?

„Musíme uvažovat pozitivně, pánové,“ řekl Ross rozhodně, jakoby četl jeho myšlenky. „Naším zpravodajcům se podařilo navázat spojení s velitelem RUF ve vnitrozemí. Ujistili nás, že pokud budou chtít vyjednávat, prostředky k tomu existují. Samozřejmě, nemůžeme spoléhat na to, že skutečně budou chtít vyjednávat. Musíme rukojmí vypátrat a připravit jejich bojové osvobození.“ Mávl rukou nad mapami. „Na první pohled se může zdát, že je nutné propátrat velmi rozlehlý prostor, je však pravděpodobné, že se rukojmí, pokud jsou ještě živí, nacházejí v jednom z táborů v džungli v okolí Kissuny. Tyto tábory se nacházejí tady“ – přes letecké snímky položil průhlednou fólii se značkami, nakreslenými lihovou fixou – „a označujeme je krycími názvy Arsenal a Chelsea. Jak vidíte, oba leží na řece Rokel, a žádný z nich není vzdálený více než deset kilometrů od naší přistávací zóny, která je tady, na horském hřebenu, který jsme označili Millwall.“

Alex pečlivě prohlížel letecké snímky. Tábory byly v džungli zřetelně vidět – pro toho, kdo věděl, co má hledat. Oba obklopovala rozlehlá džungle.

„Pátrací týmy budou vysazeny na Millwall dnes v noci ve 23.30,“ pokračoval Ross. „V době, kdy dosáhnou stanovených prostorů průzkumu, tak podle toho, co víme z minulých zkušeností, budou vojáci RUF buď zfetovaní, nebo opilí palmovým vínem a střežení táborů nebude nijak důkladné. Kdybychom se k táborům vydali dříve, riskovali bychom pod-

statně více, že naše hlídky budou odhaleny. Což by současně znamenalo ohrožení rukojmích.“ Špičky prstů přitiskl k sobě a zamyšleně se na ně zadíval. „Musíte být zatraceně opatrní. Nezapomeňte, že i když jsou to příležitostní kanibalové, kteří si na sebe rádi oblékají ty svoje maškarní kostýmy a s oblibou usekávají dětem ruce, neznamená to, že neumějí zacházet s moderními zbraněmi.

V táborech mají pancéřovky a všechno možné. Můžou si to dovolit díky výnosům z diamantových dolů, které ovládají. Při té akci nechci ztratit – opakuji, *nechci ztratit* – jediného muže. Za žádných okolností nesmí dojít na to, abyste se s nimi otevřeně střetli, rozumíte?“

Všichni přikývli. Alex se zadíval na ostatní členy hlídky. On jediný měl důstojnickou hodnost.

„Od Millwallu,“ pokračoval Ross, „hlídky zamíří ke stanoveným cílům. Ať už v těch táborech budou rukojmí nebo ne, potřebujeme veškeré informace o počtech mužů, jejich výzbroji, palebných stanovištích, rozmístění objektů v táboře, a tak dále, a tak dále. Rozumíte? Zítra ráno, pokud se nám do půl třetí nepodaří najít ty novináře, tak nařizují, aby se obě hlídky vrátily na Millwall, kde je vyzvednou vrtulníky. Pokud ty novináře najdeme, tak chci, aby se k danému táboru vypravila i ta druhá hlídka a byla v pohotovosti. Alexi, ty a jeden další se potom vrátíte na Millwall, odkud vás vrtulník odveze zpátky do Freetownu, kde budete informovat eskadru. Nějaké otázky?“

Alex potřásl hlavou. Nikdo neměl otázky.

„Zahájení útoku záleží na informacích, které od vás dostaneme, a také na tom, jestli dojde nebo nedojde k nějakému jednání,“ pokračoval Ross. „Je pořád docela možné, že se RUF podaří přesvědčit, aby rukojmí vrátila – konečně, Robertsová a spol. jsou mezinárodní zpravodajský tým a RUF není úplně jedno, co se o ní ve světě píše.“

Vážně? Pomyslel si Alex. Vzpomněl si, jak v ulicích Freetownu a Masiaky viděl děti s useknutými pažemi. *To si z nás děláš srandu?*

„Pokud jednání selžou, útočný tým eskadry ‚D‘ vyrazí do akce do 24 hodin až do týdne, počínaje dneškem večer. Takže znovu, nějaké otázky?“

Znovu nikdo žádné otázky neměl.

V jedenáct hodin v noci dvě pátrací hlídky oddělení revolučního boje nastoupily do vrtulníku typu Puma, vynikajícího málo hlučným rotorem.

Neosvětlený stroj, řízený pilotem s nasazeným přístrojem nočního vidění, se vydal tiše do vnitrozemí. Přelétl Masiaku a zamířil směrem na východ, nad území ovládané RUF. Půl hodiny před půlnocí, přesně podle časového plánu, dvanáct vojáků vysedlo z vrtulníku. Přikrčili se k zemi, aby se chránili před prudkým proudem vzduchu, zvířeným rotorem vrtulníku, který vystoupal nad horský hřeben a vydal se zpátky směrem k Freetownu.

Půl hodiny poté, co muži ukryli své ruksaky, se jejich pochod na chvíli přerušil kvůli plánovanému příjmu zprávy ze základny. Zatímco Ricky Sutton na větvi jednoho stromu rozvínoval anténu potaženou plastem, ostatní střežili okolí. Panovalo úmorné vedro. Jasně slyšeli dávky výstřelů, které sem sporadicky doléhaly z dálky. V pachu tlející vegetace vnímali slabou vůni kouře z hořícího dřeva.

Najdou tým novinářů v táboře, k němuž směřují? Stejně jako vždy, kdy bylo nebezpečí nablízku, se Alex cítil napjatý a jeho smysly vnímaly ostřeji než obvykle. Zadíval se na hodinky. Došel k Donu Hammondovi a Ricky Suttonovi, kteří se skláněli nad radiostanicí typu 319 a čekali na to, až se rozluští kódovaná zpráva ze základny. Všichni tři tiše sledovali miniaturní zelený displej.

Na svítící zelené ploše se náhle objevila černá písmena. Ricky Sutton z displeje setřel dešťové kapky.

„RUKOJMI MAJI BYT POPRAVENA CTRNACTEHO V POLEDNE.
AZ JE NAJDETE, POSLETE ZPRÁVU. PRI ROZEDNENI PATRACI
HLIDKY BUDOU PODPOROVAT UTOK ESKADRY D. ROSS.“

„Do háje!“ vydechl Alex. Jeho srdce se prudce rozbušilo. Čtrnáctého je dneska. Rozední se za čtyři hodiny. A ještě jsme je nenašli.“

Chtěl dobrodružství.

Tak teď ho měl.

KAPITOLA DRUHÁ

Útok s prvním světlem

Tím se všechno, úplně všechno měnilo. RUF zřejmě vyslovila nějaké nesmyslné ultimátum. Možná požadovala propuštění všech svých zajatých mužů, vězněných armádou Sierry Leone.

Hlídka postupovala džunglí tak rychle, jak jen to bylo fyzicky zvládnutelné. Nyní již byla v blízkosti tábora. Alex si uvědomil, že dávky výstřelů, které k nim tu a tam doléhají, jsou stříleny z britských samonabíjecích pušek FAL. Střelba byla dobrým znamením. Pokud neznamenala, že vojáci RUF na sebe střílejí navzájem, nepochybně byla příznakem toho, že ozbrojenci jsou dobře naladěni a projevem jejich dobré nálady a pocitů mužnosti jsou rány vypálené do okolní džungle. Alexe napadlo, že se vzbouřenci již těší na popravu skupiny novinářů, chystanou na poledne tohoto dne.

„Trochu doleva,“ řekl za ním tiše Don Hammond.

Alex zvedl ruku na znamení díku. Jako první muž hlídky byl jediným, kdo se nestaral o navigaci – plně se soustředil na sledování a naslouchání: pátral po příznacích pohybů, které v džungli být neměly, po stínech, které nebyly stíny, napínal uši, jestli nezaslechne čvachtání bot v bahně nebo cvaknutí mechanismu zbraně.

Naslouchání bylo čím dál obtížnější. Kromě střelby z pušek se zdálky ozývalo dunění hlasité hudby.

Alex napínal uši. Poznal melodii písně Titti Shaggah, hitu tohoto léta, oblíbeného u mužů RUF, SLA a dalších ozbrojených skupin.

Jestlipak okolí tábora střeží hlídka, napadalo Alexe. Gestem ruky zastavil pětici mužů, jdoucí za ním. Na dvě minuty se hlídka přikrčila a nehybně naslouchala zvukům z okolí, neslyšela však nic, co by sem nepatřilo. Pokra-

čovali dále v pochodu. Svah horského hřebenu začal zvolna klesat k řece Rokol. Krok za krokem Alex tiše scházel po svahu dolů. Dosud se úplně nerozpršelo, po bahnitém svahu však proudily rychle tekoucí potůčky. S každým krokem hrozilo uklouznutí a pád. Byli nyní asi půl kilometru od tábora a hustým porostem pod sebou Alex viděl žluté záblesky elektrických světél. Určitě tu někde budou jejich hlídky, pomyslel si.

Ostatní jej nezahledli, Alex si jej všiml téměř náhodou. Ze strážného, který stál dvacet metrů před nimi, viděl jen žhnoucí konec cigarety, jak se pohybuje po krátkém oblouku nahoru a dolů. Muž stál stranou od cesty. Alex znovu dal ostatním znamení, aby se zastavili. Uvědomoval si, že je rozrušený, a snažil se zklidnit svůj dech. Potichu se vydal dolů po kluzkém svahu. Pod nohama vnímal kameny a větve, které mu potichu nabízely oporu. *Stačilo by uklouznout – napadlo Alexe – zlomit jednu větévku, zakopnout o kámen – a jsme ztraceni.*

Posledních deset metrů. Ve svitu měsíce viděl, jak se strážný opírá o kmen stromu. Ten kmen byl silný přibližně jako trup muže. Alex znovu uviděl obloukový pohyb žhnoucího konce cigarety. Ne – nebyla to cigareta, ale joint marihuany.

Alex ze svého opasku tiše vytáhl krátkou dýku. Těch několik minut, které potřeboval na překonání posledních metrů po kluzkém svahu, jež ho dělily od strážného, trvalo nekonečně dlouho.

Konečně byl u stromu. Nos a oči mu dráždil štiplavý dým jointu. Nohama se zapřel o kluzké provazce kořenů stromů a připravil se k útoku. Napřáhl pravou ruku, držící nůž, a levou ruku přitiskl strážnému na ústa. Náhle se zarazil. Strážný se snažil zoufale uvolnit ze sevření jeho levé ruky. Alex si uvědomil, že obličej, který svírá svojí dlaní, je hladký, a krk strážného je velmi útlý. Tělo vzpínajícího se strážného bylo dojemně slabé a malé. Bylo to dítě – možná dokonce dívka – a nebylo mu více než deset. V Alexově sevření se ihned roztrásl strachy. Joint spadl na zem a se slabým zasyčením zhasl.

Alex držel pevně svoji dlaň na ústech zajatce a posunky dal Donu Hammondovi znamení, aby se k němu připojil. Seržant dítěti ihned ucpal ústa roubíkem a padákovou šňůrou ze své výstroje rychle spoutal jeho zápěstí a kotníky. Bezmocnou postavu poté uložili do hustého tmavého houští vedle cesty.

Hlídka opatrně pokračovala ve zdolávání svahu. Další strážné již nepotkali. Když se přiblížili ke světlům a hudbě tábora, sklon svahu se zmírnil. Došli k okraji lesa. Před nimi se objevil val z poražených stromů, vyvrácených pařezů a tlející zeleně, zdvihající se do výšky téměř dvou metrů. Za valem leželi dva muži RUF. Byli buď opilí, nebo zfetovaní, v každém případě však spali a nevěděli o sobě. Jeden měl na sobě bílé svatební šaty, druhý obnošené teplákové kalhoty a maskáčovou blůzu, na níž měl zavěšené plastové hlavičky hracích panenek.

Ricky Sutton, jako vždy lačný po skalpech nepřátel, vytáhl svoji dýku. „Mám je...?“ Alex odmítavě potřásl hlavou.

Pokud by někdo našel mrtvá těla, zburcoval by celý tábor a záchranná akce by byla odsouzena k neúspěchu. Zatímco Ricky vracel nůž do jeho pouzdra, Alex dalekohledem sledoval tábor.

Ležel pod nimi, v ohybu temné hladiny řeky Rokel. Rozkládal se na oválné ploše o velikosti poněkud větší, než zabírá fotbalové hřiště. U bližšího okraje tábora, ležícího poněkud níže, plápolala hranice, kolem které se čas od času míhaly siluety postav, přihazující na oheň vlhké větve. Z hranice stoupal k nebi mohutný sloup šedohnědého dýmu. Na vyvýšené východní části tábora stály dva nízké domy, postavené z tvárnic. Podélné stavby, natočené k řece svými konci, neměly okna. Mezi domy visely světelné řetězy se slabými žárovkami. Za zděnými domy stál shluk hliněných chýší. U vzdálenějšího břehu řeky se džungle prudce zvedala do výšky a stoupala k horskému hřebeni.

Alex odhadoval, že v táboře pozoruje kolem sto padesáti osob. Asi dvacet jich tančilo a popíjelo kolem ohně, přibližně dvojnásobný počet se pohyboval u vzdálenějšího konce tábora, v blízkosti chýší. Ostatní byli roztroušeni v menších či větších skupinách, více či méně opilých, u břehu řeky. Většina mužů měla pušky FAL, několik jich mělo Kalašnikovy a také pancéřovky. Někteří se bez svých zbraní nedokázali odloučit ani při tanci.

Při počtu bojovníků RUF v táboře by byl jakýkoli útok jednotky menší než rota mimořádně riskantní.

Ve zděných domech mohlo mít v každém z nich útočiště dalších padesát vojáků. Pokud byla rukojmí vězněna v tomto táboře, nacházela se zřejmě uvnitř těchto domů, nebo v jejich blízkosti. Zaútočit na tábor tak,

aby novináři nebyli ohroženi, by bylo obtížné. Jako nejpozitivnější na celé situaci Alex viděl uspořádání tábora.

Základna RUF byla ze tří stran obklopena šedo zelenou říční vodou. Vzbouřenci dobrovolně přebývali v pasti. Pokud by se palebné prostředky jednotky SAS soustředily na linii okraje lesa a zahájily útok na tábor, neměli by muži RUF šanci. Obtížnější však bude najít a poté odsud dostat zajaté novináře.

Situace měla ještě jednu pozitivní stránku: navzdory nedávným výpadům jednotek WSB do okolí Kissuny se RUF nijak nesnažila zlepšit zabezpečení své základny. Z tábora se linul nepřetržitý hlasitý hluk. Čas od času do něj zazněla střelba, mířená do vzduchu, k níž se přidávala ozvěna výstřelů do okolní džungle. Žádný div, že tu s nimi nejsou žádné ženy, pomyslel si Alex. Žádný div, když kolem vás neustále někdo bezhlavě střílí a ohrožuje váš život. Pod duněním reproduktorů, které neustále dokola vyhrávaly „Titti Shaggah“, bylo slyšet pravidelné hučení elektrického generátoru.

„Kdybych věděl, že tu bude večírek, vzal bych si lepší kalhoty,“ poznamenal Stan Clayton.

Alex se usmál a kývl na muže kolem sebe. „Zatím jsem nikoho z těch našich lidí neviděl,“ zašeptal. „Chci se na to podívat zblízka. Začal bych od těch chýší tam vzadu. Vypadají slibně. Done, ty tady zůstaneš se třemi muži. Budete sledovat ty chlapy a jejich zbraně. Stane, ty půjdeš se mnou. Zaplaveme si.“

Londýňan se zašklebil a hned se dal do díla. Oba muži si rychle odložili veškerou výstroj. Věci si složili na dvě úhledné hromádky. Poté tiše prošli kolem spících bojovníků RUF a pokračovali plížením přes kořeny stromů.

Před sebou viděli tábor ohraničený řekou. Po pravé ruce měli okraj džungle, tonoucí v temných stínech. Dorazili k cestě plné výmolů a bláta, vedoucí od tábora do džungle. Muži se rychle obrátili doprava, proběhli dvacet metrů do hloubky bažinatého porostu, otočili se o devadesát stupňů, odečetli azimuty ze svých náramkových busol a rychle se vydali tmou východním směrem, rovnoběžně s cestou. Po deseti minutách opustili džungli. K temné hladině řeky měli několik kroků. Tábor byl od nich nyní poměrně daleko po proudu.

„Musíme se dostat do hlavního proudu řeky,“ řekl Clayton zamýšleně.

Alex kývl. Při pohledu zblízka si uvědomil, že řeka Rokel je silný přírodní živel. Její široký tok přinášel v prvních dnech období dešťů bleskové povodně, které strhávaly zimní břehy. Obvykle klidná řeka se měnila v zuřivý proud, široký sto metrů. Pokud by se Alex se Stanem dostali na okraj vírů, mohla by je prudká voda snést kilometry daleko, nebo je na místě utopit. Kdyby se však pohybovali po souši, po břehu řeky, riziko odhalení by bylo mnohem větší. Nyní viděli, že celá akce bude podstatně nebezpečnější, než jak se jim na první pohled zdálo, pokud však chtěli nalézt rukojmí, neměli jinou možnost.

„Musíme dát dohromady něco jako vor,“ zašeptal Alex.

Nehlučně se vnořili do teplé vody, plné listů a větví. Kolem nich pluly spousty kmenů, keřů a další vegetace, stržené prudkým vodním tokem. Během pár minut se jim podařilo obstarat dokonalý dopravní prostředek – šest metrů dlouhou větev, se kterou se táhla spousta zeleně.

„Připraven?“ zeptal se Alex.

„Jasně.“ Clayton kývl. „Na těch pár desítek pijavic, co se mi zakousnou do zadku, si rychle zvyknu.“

Opatrně odtláčili svoji větev dále od břehu a zahájili postupný přesun směrem k táboru. Nad hladinu vyčnívaly jen jejich hlavy a za hradbou zeleně, unášené spolu s větví, byli pro strážné na břehu skutečně neviditelní. Pomalu propluli ohybem řeky u prvního strážního stanoviště tábora. Řeka zde byla mělká. Alex cítil, jak se svými nohama dotýká bahnitého dna.

Pohled na tábor zblízka byl děsivější než objektivy nočního dalekohledu. Na břehu vzdáleném necelých deset metrů od nich byly spousty opilých vojáků. V rukou svírali pušky, mačety a sklenice s palmovým vínem. I přes pach bahna, který se linul od řeky, muži SAS cítili nasládlý smrad domácího alkoholu. Z reproduktorů nyní zněla hymna RUF „No Living Thing“. Hlasitá hudba se odrážela od skal na protějším břehu. Vojáci s nepřítomnými pohledy vyřvávali refrén písně po celé délce břehu.

Alexův obličej byl sotva dvacet centimetrů od Claytonova. Alex si uvědomoval, že se jeho kolega snaží zklidnit svůj dech, aby se za plující větví ani nepohnul. *Pokud nás někdo uvidí, pomyslel si Alex, pokud se větev za něco zachytí a převrátí se, tak jsme mrtví. Během pár vteřin nás rozsekají*

na kousky. Stanova žena se stane vdovou, jeho syn nebude mít tátu a to všechno bude moje vina. A to jen proto, že jsem si z důležité pátrací akce udělal dobrodružnou klukovinu. Snad abych se cítil jako hrdina akčního filmu.

Z tábora se neustále ozývala občasná střelba. Jeden muž u břehu, močící do řeky, v okamžiku, kdy od nich byl sotva tři metry, vystřelil ze své pušky FAL několik ran směrem k řece. Poté, co pár centimetrů nad jejich hlavami prolétly střely z pušky, si muži SAS mezi sebou vyměnili bezvýrazné pohledy.

O několik metrů dále si do bahna potichu klekla žena se sukní vyhrnutou nahoru a zezadu do ní vnikl voják s plnovousem. Kolem nich se shromáždil hlouček nevrlých a netrpělivých mužů. Sledovali souložící dvojici a honili si své ptáky, aby byli náležitě tvrdí, až na ně přijde řada.

Obdobná děsivá scéna se několikrát opakovala po celé délce břehu tábora. Alex se přistihl – nebo se mu to možná jen zdálo – jak se dívá upřeně do očí nějakého muže RUF. Měl pocit, že mu srdce bije tak prudce, že to čerí klidnou hladinu řeky. Zdálo se mu nemožné, že by si jej dosud nikdo nevšiml.

Jak se však ukázalo, vojáci se pramálo starali o předměty plující po hladině řeky. Zajímali je kanystry s palmovým vínem, z nichž si pravidelně doplňovali své poháry, vyrobené z plastových lahví nebo vydlabaných dýní. Kromě pití se zabývali již jen bezmocnými ženami, pokorně klečícími na břehu. Alexe napadlo, že patřily k uprchlíkům, které z jejich domovů vyhnala válka.

Proud řeky, který byl nyní citelně rychlejší, jejich větev právě unášel kolem přístavků za zděnými domy. Z pravidelného hlubokého zvuku Alex usoudil, že v prvním z nich je elektrický generátor. V druhém domku, z něhož muži vynášeli kbelíky, byla zřejmě palírna. Účel třetího domku z hlíny, jehož střecha z palmových listů byla zpola zborcená, zjistil ihned poté, co kolem něj propluli, kdy se k smradu palmového vína připojil typický zápach latríny.

A poté je uviděl, možná na necelých pět sekund. Tři postavy s bílou pletí, s hlavami skloněnými, rukama svázanými za zády, klečící v úzké uličce mezi domy z tvárnic. Hlídal je jeden voják v maskáčích, svírající pušku, kouřící jointa a zkrášený objemnou růžovou parukou.

Alexovy oči se široce otevřely. Otočil se na Stana Claytona. Také on si všiml strážného a zajatců. Se svým plavidlem vzápětí mýjeli mohutné reproduktory. Jejich ušní bubínky a celá těla rozvibrovaly decibely písne „No Living Thing“.

„Myslím, že ta verze od Martiny McCutcheonové se mi líbí víc,“ zabručel Clayton otráveně. Sledovali vojáka RUF, jak na hranici přikládá kmen čerstvě pokáceného stromu. K nočnímu nebi se vznesl gejzír jasně oranžových jisker. Nacházeli se nyní sotva osm nebo devět metrů od dalšího hloučku rozjásaných opilých vojáků, mávajících puškami. Hudba z naplno puštěných reproduktorů zněla tak silně, že Clayton v tu chvíli mohl možná i křičet, aniž by jej kdokoli uslyšel.

Poté, když světlo plamenů z hranice pohaslo a na jeho místo nastoupil sloup hustého hnědého dýmu, Alex náhle ucítil, jak se proudění řeky výrazně zpomalilo. Oba muži se se svojí větví ocitli v místě s větší hloubkou. Potichu se snažili, aby jejich větev i nadále plula rovnoběžně s břehem a oni zůstávali neodhaleni. Tábor nechávali zvolna za sebou – jeho hranice byla nyní již daleko za nimi – a nezadržitelně směřovali ke středu toku řeky, kde byl proud nejrychlejší.

„Musíme tu větev pustit,“ zašeptal Alex a zaslechl vedle sebe Claytonovo souhlasné zamručení.

„Na tři se pustíme, jdeme pod vodu a plaveme k břehu. Jedna, dvě...“

Alex pustil větev a ponořil se. Cítil, jak jej objal rychlý proud a táhne jej jako bezmocnou loutku tmavou zčeřenou vodou. V uších vnímal silné hučení a cítil, jak jej má ve své moci mohutná síla, proti které nic nezmůže.

Na straně hlavy náhle ucítil tupý úder. Zřejmě se praštil o nějaký kámen, nebo jej Clayton kopnul. Jeho myšlenky se propadaly do tmy.

Zřejmě na okamžik ztratil vědomí, jeho ústa nicméně zůstala zavřená. O pár vteřin později – nebo o několik hodin? – ucítil nutkavou potřebu se nadechnout. Vši silou mířil tam, kde tušil vodní hladinu. Jeho snažení bylo marné. Kolem sebe měl bahno, znovu jej ke dnu řeky táhla mohutná síla. Tentokrát to nebyla síla proudu, ale ruka, která jej držela za límec. Bylo to divné. Alex měl dojem, že je u dna řeky, ale kolem sebe cítil vzduch. Pokusil se nadechnout, ale zakuckal se a zjistil, že má na ústech přitisknutou něčí ruku. Byla cítit bahnem. Voda mu vytekla z nosu. Alex se mohl znovu nadechnout. Otevřel oči.

Blízko sebe uviděl ustaraný Claytonův obličej. „Alexi, jsi v pořádku?“

Byli v hluboké vířící vodě v blízkosti břehu. Hudba a lomoz z tábora stále zněly hlasitě, ale již ne tak, aby člověka ohlušily. Stan Clayton měl jeden loket pod Alexovou bradou a druhou rukou se držel za pevný kořen mangrovníku.

„Jsi v pořádku?“ Claytonovo šeptání bylo nyní naléhavější.

Alex se pokusil kývnout a poté, za dávivého kašle, vyzvracel odporně chutnající vodu. Jeho oči byly podlité krví a hlava jej nesnesitelně bolela. Podařilo se mu zachytit se za jiný kořen stromu a uvolnit se z Claytonova sevření. „Jo... díky, Stane. Asi jsem chvíli o sobě nevěděl. Díky.“

Šházelo pár vteřin a utopil bych se, pomyslel si. Pár vteřin a byl bych mrtvý.

„Myslím, že už jsme docela dost daleko od tábora,“ pokračoval Clayton. „Naši chlapi nemohou být daleko. Ty hajzlové tam v táboře, co jsme kolem nich pluli, mi trochu dělají starosti. Bude to horor.“

„Pomoz mi, rozhlédnu se kolem,“ řekl Alex. S Claytonovým přispěním se vyškrábal k hornímu okraji převislého břehu.

Byli asi dvacet metrů od místa, kde překonali bariéru z poražených stromů a větví. Po dvou spících vojácích RUF však nebylo ani vidu ani slechu. A náhle k němu přiskočil Don Hammond, který se k břehu připlížil pod stíny stromů, chytil jej v podpaží a silou je vytáhl nahoru, na kluzký jílovitý povrch v blízkosti břehu.

„Říkal jsem si, že jste to buď vy, nebo se nám sem hrabe nějaký nosorožec,“ řekl Hammond. „Podej mi ruku, Stane, pomůžu ti.“

Když se nahoru vyškrábal i Clayton, všichni tři se od řeky vypravili k úkrytu mezi stromy džungle. Alex Hammondovi stručně vylíčil, co viděli a zjistili.

„Jak vypadají?“ zeptal se Hammond, když mu Alex řekl, že viděl zajatý tým ITN.

„Jsou živí,“ odpověděl Clayton stručně.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Alex.

Hammond pokývl směrem k džungli.

„Odklězejí ty dva strážné, co tady chrápali. Odhadovali jsme, že se vrátíte sem.“

„Zabili jste je?“

„Jistě.“ Hammond se tázavě zadíval na Alexe. „Jsi v pořádku? Vypadá to, jako bys dostal pořádnou ránu do hlavy.“

„Něco mě praštilo v řece. Stan mě odtamtud vytáhl za límec.“

„No tak to nám ušetřil práci s psaním hlášení o ztrátách. Mrtvé důstojníky nepotřebujeme. Myslíš, že budeš schopný jít zpátky na Millwall, nebo chceš, abych tam radši šel já?“

„Jsem v pohodě. To zvládnou, Done.“

„Jsi si jistý? Co je to osm devítek?“

Alex se zarazil. Bylo to zvláštní, ale nedokázal na tu otázku odpovědět.

„A heslo Výsadkového pluku?“

Alex znovu nedokázal odpovědět. Svoji vojenskou kariéru zahájil u parašutistů, ale právě teď, za nic na světě...

Hammond kývl a obrátil se ke Claytonovi. „Myslím, že jsi trochu otřesený. Na Millwall se vypravím s Lancem a odletíme s vrtulníkem na základnu. Zůstaneš tady a s ostatními připravíte útok.“

Alex kývl. Seržant měl pravdu. Jediná navigační chyba při cestě na Millwall – pochod potrvá déle než hodinu a povede hustou džunglí – by mohla zavinit smrt rukojmích.

„Smiř se s tím, Alexi.“ Stan Clayton se usmál. „Přinejmenším se můžeš těšit na to, že když tu zůstaneš, tak uvidíš pěkný ohňostroj. Když odejdeš s nakráplou hlavou, Ross sem hned pošle nějakýho jinýho pitomce.“

„Dobrá, chlapi, já vás teda poslechnu,“ řekl Alex a zdvihl ruce na znamení, že se vzdává. „Done, udělal si náčrtek tábora?“

Hammond kývl a ukázal mu list voděodolného papíru, na kterém byly vyznačeny obrysy terénu a souřadnice.

„Dobrá,“ řekl Alex. „Když jsem zahlédl ty novináře, hlídali je v průchodu mezi těmihle zděnými domy, které jsi označil Dům jedna a Dům dva. Viděl jsi to taky tak, Stane?“

„Jo, je to tak.“

„Z toho co jsem viděl, tak bych řekl, že vypadali hodně unaveně. Jsou asi vyčerpaní. Možná někdo z nich, nebo všichni, mají nějaké poranění, a možná i vážné. Nicméně, všichni tři vypadali, že jsou živí.“

„Hlídá je někdo?“

„Jeden chlap. Vyzdobil se na to růžovou parukou.“

Hammond se otočil na Claytona, který kývnutím potvrdil, že si Alex nevybíjí.

„A co zbraně?“ zeptal se Hammond a stále se díval na Claytona.

„Řekl bych, že v tom táboře bude kolem sto padesáti chlapů a každý má zbraň. Mají pušky FAL, viděl jsem taky Kalašnikovy, pancéřovky a v těch barácích může být leccos.“

„Kam pošleme naše střelce?“

Oba muži během pěti minut podrobně popsali terénní situaci tábora. Hammond vzhledem k Alexovu poranění hlavy pro jistotu sledoval Claytona, zdali potvrdí všechno to, co Alex říká. Do mapy zanesl veškerá zjištění, která Alex se Stanem Claytonem při svém průzkumu udělali. Poté se vysílačkou spojil s hlídkou 35, která se vypravila na průzkum tábora Arsenal, ležícího o deset kilometrů dále, a oznámil jí, že se zajaté novináře podařilo najít. Velitel hlídky, seržant Andy Maddocks, odpověděl, že své muže ihned stáhne z prostoru tábora a vypraví se na cestu k táboru Chelsea. Odhadoval, že na místo dorazí během devadesáti minut.

Alex se poté s muži hlídky 36 vypravil zpět k místu, kde ukryli své ruksaky s výstrojí. Cestou zkontrolovali zajatého strážného – malého chlapce, který byl sice vyděšený, ale jinak nezraněný. Alex rozhodl, že jej pustí do džungle předtím, než vypukne boj. Pomohou mu tím, nebo mu tím dokonce zachrání život? Asi ne, řekl si Alex. Jsou věci, které ovlivnit nemůže.

Když dorazili na mýtinu, kde ukryli své věci, Don Hammond satelitním telefonem podal zprávu Davidu Rossovi. Poté s Lancem Wilfordem pokračovali v cestě. Bylo tři čtvrtě na dvě, což znamenalo, že mají 45 minut na to, aby se dostali na Millwall, na přistávací zónu vrtulníku.

Pokud všechno půjde podle plánu, budou zpět ve Freetownu ve tři hodiny ráno. Útok na tábor začne o hodinu později. Při troše štěstí budou udatní bojovníci RUF, znavení alkoholem a kouřením marihuany, tvrdě spát.

Asi to nebude hračka, pomyslel si Alex. Vzpomínal na zuřivá gesta, kterými vzbouřenci doprovázeli vyřvávání textu písně „No Living Thing.“ Byla to horda zločinců, kteří znásilňovali, zmrzačovali, vraždili a mučili, ale současně to byli dobře vyzbrojení vojáci, kteří rozhodně nebyli zbabělí.

Budou bojovat a nic svému protivníkovi nedarují. Mnozí z nich budou přesvědčeni, že jsou zcela necitelní k bolesti, a vzhledem k množství marihuany a alkoholu, který za večer zkonsumovali, zřejmě budou mít pravdu.

Co hodlají udělat se Sally Robertsovou a s ostatními, pokud jejich požadavky nebudou splněny? Těžko říci, i když vzhledem k jejich krutosti a pohrdání, s jakým vojáci jednali se ženami v táboře – hromadné znásilňování tu zřejmě bylo na denním pořádku – si Alex dokázal představit, jaký osud vzbouřenci zajaté novinářce chystají. Muže nejspíš zastřelí a hodí do řeky.

Ale to se nestane, přísahal si Alex. Zadíval se na své hodinky. Za necelé dvě hodiny opustí Sally Robertsová, Ben Mills a Gary Burge tábor Chelsea na palubě vrtulníku. A pokud jim bude přát štěstí, budou odsud všichni odlétat živí.

Muži hlídky 36 se ukrývali za stromy u paty svahu. Ze svých ruksaků si vybalili krátkovlnné vysílačky Motorola, které při nadcházející akci budou zajišťovat spojení spolu se satelitním telefonem a hlídkovou vysílačkou typu 319.

Přesně koordinované operace, k nimž patřila i tato, jsou spojeny s velkým objemem komunikace.

Alex dalekohledem sledoval tábor. Znepokojilo ho, že kolem místa, kde byli drženi zajatci, je náhle rušno. Napínal oči, aby viděl, co se v prostoru osvětleném řetězci se žlutými žárovkami děje.

Uklidni se, poručil sám sobě. Alespoň v tuhle chvíli – a ještě nejméně několik hodin, než to celé začne – lidé z RUF potřebují, aby tým novinářů zůstal živý.

Přesně v 02:30 Ricky Sutton zapnul satelitní telefon, aby přijal zprávu z Freetownu. Časy pro spojení stanovil Ross před akcí. Zpráva byla krátká a věcná: Don Hammond a Lance Wilford na Millwallu nasedli do vrtulníku a vracejí se na základnu. Čas útoku: přibližně v 04:00.

Poté, co triadvacetiletý voják složil anténu radiostanice, Alex rozdělil svůj tým na dvě poloviny a poslal vojáky, aby se rovnoměrně rozmístili po okraji džungle, odkud svými zbraněmi pokrývali celou plochu tábora. Spolu se Suttonem se vydal k západnímu postavení, zatímco Stan Clayton a Dog Kenilworth zamířili k východu.

Vojáci se s pomocí svých vysílaček, spojených se sluchátky a krčními

mikrofony, domluvili na tom, jakým směrem povedou střelbu. Až začne útok, budou mít muži RUF v táboře dojem, že jsou pod palbou silného nepřítele, který na ně pálí ze všech stran. Ve skutečnosti měly jednotky RUF nad týmem SAS značnou početní převahu, to se však nesměly dozvědět.

Alex si uvědomoval, že terénní situace tábora je pro záchranný tým nepříznivá. Z tábora ohraničeného tokem řeky budou rebelové RUF prchat jen jedním směrem: do džungle, kde se střetnou s muži SAS. A nebudou mít jinou možnost než si cestu do bezpečí prostřílet.

Až si uvědomí, že jsou v bezvýchodné situaci, budou velmi nebezpeční. Dalo se počítat s tím, že obě hlídky oddělení revolučního boje budou čelit prudké palbě nepřítele, kterou bude těžké opětovat poté, co vrtulníky přistanou. Rukojmí a útočný a záchranný tým se ocitnou v samotném středu boje. S pomocí vysílaček se dohodli, že vojáci eskadry D, kteří zanedlouho dorazí, budou mít čepice na hlavách obrácené naruby, označené oranžovým páskem, a nebudou mít na obličejích žádné maskovací zbarvení. I přesto bylo nutné počítat s tím, že ve zmatku na bojišti bude těžké rychle zjistit, k jaké bojující straně vojáci patří – bez ohledu na to, že se již bude rozednívat.

Touto dobou ztichnul dokonce i hmyz a teplota konečně poněkud klesla. Kolem mělkého okopu, který sloužil jako Alexovo palebné postavení, se vznášela vůně noci v Sierra Leone – pronikavá směs pachů vlhkého jílu, dýmu z hořícího dřeva a hnijícího ovoce. Po Alexově levici ležel Ricky Sutton, který se staral o provoz radiostanice typu 319 a satelitního telefonu.

Alex se s Donem Hammondem dohodl, že mezi půl třetí a třetí hodinou se hlídka znovu vydá na průzkum z hladiny řeky a ověří, zdali nedošlo k přesunu zajatců. Stan Clayton se dobrovolně přihlásil, že se průzkumu zúčastní. Z předchozí výpravy věděl, kde je proudění v řece nejzrádnější. Ve tři čtvrtě na tři se vydal směrem na východ, proti proudu řeky. Dog Kenilworth se naopak vypravil po proudu na místo, kde Stan po své průzkumné výpravě vyleze z vody, aby mu pomohl zdolat převislý břeh.

Příštích patnáct minut se Alexovi nekonečně vlekle. Muži RUF nyní pro Stana nepředstavovali žádné vážné nebezpečí – nebylo pravděpodobné, že

by byli střízliví a touto dobou soustředěně sledovali hladinu řeky – Alex však na vlastní kůži poznal sílu proudění vody v řece Rokel a modlil se, aby se odvážný Londýňan vrátil v pořádku zpátky. Vydechl úlevou, když se nakonec oba vojáci vynořili ze tmy.

Ze Stana Claytona opět skapávala voda z řeky. Zjistil, že zajatí novináři jsou stále na stejném místě, avšak zřejmě spí. Stejný byl i muž, který je střežil, a stále měl na hlavě paruku ve stylu Barbary Windsorové.

Ricky Sutton rozvinul anténu satelitního telefonu a navázal spojení s Freetownem. Zprávu o tom, že rukojmí zůstala na svých místech, přijal tím eskadry D s potěšením. Znamenalo to, že vojáci nebudou muset na místě ztrácet čas a pod palbou nepřítelů pátrat po zajatcích. Bylo jisté, že v okamžiku, kdy tým opustí palubu vrtulníku, se tábor změní v hnízdo sršňů. Nikdo se o tom zatím nezmiňoval, ale bylo možné, že jednotky Pluku v této akci budou mít ztráty. Nebylo vyloučeno, že někteří vojáci po tomto dobrodružství skončí na skromném hřbitově u kostela Svatého Martina v Herefordu, jako mnozí jiní před nimi.

Několik minut před třetí hodinou ranní Andy Maddocks zavolal Alexovi na jeho vysílačku, že dorazil s hlídkou 35 k táboru. Nyní je spolu se svými muži připraven na úpatí svahu u tábora. Na Alexův pokyn se šest mužů druhé hlídky přesunulo k linii stromů nad a za Alexovou hlídkou. Noví příchozí po dvojicích zaujali palebná postavení. Jakmile se připravili k boji, Alex jim vysílačkou vysvětlil, kde jsou zadržována rukojmí.

Do zahájení akce zbývala poslední hodina. Ve Freetownu nastupovali muži záchranného a útočného týmu do vrtulníků, plnili zásobníky pušek a kontrolovali svoji výstroj. Jejich nervy budou napnuty k prasknutí – muži vědí, že je čeká akce na velmi horké půdě.

Alexe napadlo, jestli pro zdárný průběh akce skutečně udělal všechno, co mohl. Dalo se udělat ještě něco dalšího, co by přineslo vyšší bezpečnost jeho mužům? Přesvědčoval sám sebe, že nic podstatného nezanedbal. Celý podnik byl velmi riskantní, ale bylo nutné jej uskutečnit. Mezi vojáky, kteří zde již čekali, a těmi, kteří měli teprve přiletět, by nenašel jediného, který by raději byl někde jinde – někde, kde by nebyly pijavice, kde by nebyli komáři přenášející malárii nebo vzbouřenci, kteří se nerozmýšlejí příliš dlouho, pokud šlo o stisknutí spouště jejich zbraní.

Všichni vojáci, kterým Alex velel, vyznávali životní přístup Dona Ham-

monda, podle něhož je život příliš krátký na to, aby jej člověk strávil každodenními povinnostmi a onanováním nad erotickými fotkami.

Alex to také tak cítil.

Přemýšlel nad tím, jestli je toto skutečně poslední příležitost, kdy se jako voják dostane do přímé akce. Byl důstojníkem, což znamenalo, že je to ohromné štěstí, že se může spolu s ostatními krčit v zákopu, že může mít na sobě taktickou vestu s kapsami plnými ručních granátů a zásobníků a naopak nemusí na rozkaz svého nadřízeného vysedávat v poradní místnosti.

Ne snad, že jej nepotěšilo, když jej vyslali na studium do Sandhurstu. Každým rokem byli povýšeni do důstojnické hodnosti jen dva nebo tři poddůstojníci Pluku a byla to pro vás velká pocta, pokud jste byli jedním z nich. V uplynulých deseti letech Alex sloužil jako voják SAS v Irsku – velmi dlouho v Irsku – v Perském zálivu, Kolumbii, Libérii, Bosně (kde jej vyznamenali Vojenskou medailí), Kosovu a nyní v Sierra Leone. A tento seznam by byl ještě delší, pokud by do něj zahrnul neoficiální operace v zemích, jako bylo Somálsko nebo Srí Lanka.

Proč povýšili právě jeho? Alex nevěděl. Možná proto, že si celá léta dával pozor, co komu řekne. Možná proto, že přežil deset let služby v SAS, aniž by šlápl na nohu nějakému nadřízenému. Něco na ten způsob, pravděpodobně. Tak nebo tak, stálo za úvahu, odkroutit si ve službě plný počet let. Když bude mít trochu štěstí, povýší zakrátko na majora. A poté, pokud půjde dál správnou cestou, může být vyslán na důstojnickou akademii... Ale co na tom záleží. To bude až za dlouho.

Bylo to ovšem zvláštní, studovat jako čtyřiatřicetiletý v Sandhurstu ve společnosti mnohem mladších mužů, budoucích důstojníků, kteří se předváděli ve svých sportovních autech, navštěvovali noční kluby a víkendy trávili ve venkovských sídlech.

Měli přednášky o administrativě, o psaní bojových hlášení a dokonce hodiny společenského chování. Nikdy jindy, za celý svůj život, si Alex nepřipadal tak nepatřičně jako tady.

Ne všichni jeho spolužáci byli bohatí, mnozí však ano, zvláště ti, kteří měli po studiu nastoupit u Gardové brigády a jiných útvarů, kde byla služba důstojníka spojena s nákladným společenským životem. Alexův otec provozoval malou autodílnu a opravnu v Clacton-On-Sea. Alex, který

do služby u výsadkářů vstoupil proto, aby udělal dojem na svoji dívku (která jej vzápětí opustila – mnohokrát děkuji, Stello!) si tehdy ani nedokázal představit, že by měl peníze na nákup značkového oblečení, návštěvy luxusních restaurací a dovolenou na jachtě v Karibiku.

Když bylo Alexovi osmnáct, znal jen stánky s rychlým občerstvením, pil s oblíbenou ležák Kestrel a nosil hnědou koženou bundu (s podšívkou, za pětadesát liber), kterou si koupil na nedělním trhu u pákistánského obchodníka. Dovolenu v cizí zemi, to nikdy nezažil. „Proč bychom měli draze platit za výlet na Seychelly, když máme moře přímo tady, u našich dveří?“ zeptal by se jeho otec a kývl by směrem k přístavu, kde se v zimě o pobřeží tříštily ledově chladné vlny a vanul mrazivý vítr.

Nebylo to tak, že by Rayovi Templeovi bylo líto dát za to ty peníze, jenom neviděl nic zajímavého na pobytech v prázdninových letoviscích. Jeho zajímaly závody aut, všechny závody aut. Formule jedna v Brands Hatch, sprinty v Santa Pod, závody sériových aut v Belle Vue, dragstery v King's Lynn, noční závody ve Snettertonu. Nejlépe mu bylo tam, kde byla spousta reklam na cigarety, ve vzduchu voněl benzin a rozléhal se ohlušující řev motorů. Rodina Templeových každým rokem navštívila většinu soutěží, o kterých se zmiňoval kalendář motoristického sportu Castrol.

Jezdili vlakem, první třídou, měli kupé sami pro sebe, večereli steaky v motelech, pokud v místě závodů přespávali, kupovali si trička, suvenýry... to byl jejich rodinný život.

Když se Alex pod vlivem jednoho televizního dokumentárního seriálu rozhodl sloužit u výsadkářů, jeho otec byl zklamán. Přál si, aby šel raději k mechanizovaným jednotkám. „Neblázni, synu,“ prosil jej. „Kdyby Bůh chtěl, abychom chodili pěšky, nedopustil by, abychom vynalezli vstříkování paliva.“

Alex však trval na svém. Od jeho rozhodnutí jej neodradil ani náročný vstupní výběrový kurz pro adepty výsadkových jednotek. Nebyl sice příliš vysoký a určitě nebyl typ svalnatého, potetovaného a zjizveného tvrdáka, dokonale však zvládal všechno, co měl jako výsadkář znát. Učil se rychle, uměl výborně zacházet se zbraněmi a při polním výcviku patřil k nejlepším. Jeho nadřízení v něm viděli perspektivního poddůstojníka a odveleli jej k průzkumné rotě jeho praporu.

Alex vyrůstal ve městě, jako mladý výsadkář si však oblíbil pobyt

v divoké přírodě, ve vzdálených horách, ve kterých jeho jednotka cvičila. Rád chodil s ostatními na pivo, rád chodil s ostatními za dívkami ze Ženského armádního sboru (WRAC), ale po několika dnech strávených v kasárnách mu začala chybět svoboda a samota, kterou nabízely hory a vřesoviště.

Krátce po svých dvacátých narozeninách povýšil na desátníka. Již tehdy si říkal, jestli také existuje nějaký jiný vojenský život než ten, který poznal v Aldershotu, spojený s divokými pitkami, ponocováním, pícháním s dívkami na jednu noc a zvracením.

Rozhodl se přihlásit do výběrového kurzu SAS.

Někteří z jeho kolegů, možná ze závisti kvůli jeho povýšení, se k němu tehdy začali chovat chladně. Nikdo jej z ničeho otevřeně neobvinil, začalo se však o něm říkat, že je podivín. Kolovala o něm fáma, že se odmítl zúčastnit speciální výsádkářské hry, zvané „piha“. Spočívala v tom, že se mezi dva pivní tácky na hospodském stole dalo čerstvé hovno, do takto připraveného sendviče se udeřilo a ten výsádkář, který byl touto pochoutkou postříkán nejméně, objednával další rundu piv.

Pokud by se mu nepodařilo úspěšně projít přijímacím řízením k SAS, čekaly by Alexe u výsádkářů nepochybně hodně těžké časy. Jenže Alex uspěl, spolu s Donem Hammondem, který byl tehdy desátníkem Londýnského pěchotního pluku, a deseti dalšími z asi čtyřiceti mladých mužů, kteří se do přijímacího kurzu přihlásili. Po nástupu do služby u Pluku přišel na to, že existuje jiný druh vojáků, než na jaký byl zvyklý. U Pluku sloužili tvrdí a samostatní mladí muži, jako byl on sám. Tihle vojáci věděli jak si zařídit pohodlnou existenci, a přitom neměli potřebu svému okolí ukazovat svaly. Nejlepším Alexovým přítelem u Pluku byl zřejmě Hammond. Jako svobodní vojáci spolu sdíleli ubytovnu v Herefordu a několik otrískaných aut. Jeden čas spolu soupeřili o přízeň jedné dámy, zubní laborantky armádní dentální služby, řečené „Dentální nit“ Dochertyová. Tehdy se určitou dobu zdálo, že jejich přátelství skončí.

Když se začalo proslýchat, že Alex bude povýšen do důstojnické hodnosti, Don Hammond mu to upřímně přál. Na bojišti byli přáteli, kteří věděli, že se mohou spolehnout jeden na druhého. A neviděli žádný důvod, proč by na tom měl něco změnit fakt, že jeden bude mít nižší a druhý vyšší hodnost.

A tak se Alex, po deseti letech služby a deseti válkách, stal zatraceným důstojníkem! Když svému otci oznámil, že půjde studovat na vojenskou akademii do Sandhurstu, otec odložil své nářadí a smál se tak, že se málem počůral. „Ty jsi byl vždycky mazaný lotr,“ řekl Alexovi a nevěřičně potřásl hlavou. „Ale tohle je tedy vrchol.“

Když jej jeho matka viděla v jeho parádní uniformě, ve společnosti jeho spolužáků, oplakala to.

Jo, pomyslel si hořce. Letmo zkontroloval svoji pušku M16 a napil se vlažné vody z polní lahve. Měl si pořádně užít studentského života, dokud byl na akademii. Systém dával, ale také bral, a bral podstatně rychleji, než dával. Ve svém srdci Alex věděl, že nechce sloužit těm, kteří vládnou.

KAPITOLA TŘETÍ

Krátce po půl čtvrté ráno se v táboře začalo něco dít. Vysoký voják, vyzbrojený nožem se zahnutou čepelí, procházel mezi ležícími a spícími vojáky a překračoval přes jejich roztažené ruce a nohy. Když došel na okraj tábora, na chvíli se zastavil. Poté kopl do jedné ze spících postav. Alex, sledující tábor nočním dalekohledem, poznal, že je to žena. Nekonečně pomalu se zvedala ze země. Voják ji nakonec chytil za vlasy a táhl ji hrubě směrem k okraji džungle. Když ženě pohrozil svým nožem, ustrašeně se postavila na nohy a šla poslušně s ním. *To nevypadá dobře*, pomyslel si Alex. *Tohle vůbec nevypadá dobře*. Muž vlekl ženu přímo k nim.

„Jde k nám, Alexi,“ zašeptal Ricky Sutton, ležící vedle něho.

„Všiml jsem si,“ odpověděl Alex. Tuhle noc již podruhé vytáhl svůj bojový nůž. Dvojice od nich byla nyní asi padesát metrů. Jestli s ní chceš něco udělat, udělej to právě tady, vysílal Alex tiše směrem k vojákovi. Ale nepřibližuj se k nám.

Voják však ženu dál vlekl směrem k nim. Ať už s ní chce udělat cokoli – ten nůž s sebou neměl jen tak pro nic za nic – určitě přitom bude hluk. Bude se u toho křičet. Možná proto táhl tu ženu do lesa, kde její srdcervoucí nářek nevzbudí celý tábor.

Nyní od nich byli dvacet metrů. Alex slyšel, jak žena zděšeně vzlyká a jak jí voják hrubě nadává a postrkuje ji před sebou. Pokud by se nyní Alex a Ricky snažili utéci, zmizet dvojici z její cesty, voják by je uviděl. A pokud zůstanou tam, kde jsou...

Když nastal ten okamžik, Alex jednal takřka instinktivně. Svoji puškou vojákovi podrazil nohu, a když spolu se ženou padali na zem, vyhnul se ostré čepeli nože a skočil na vojáka. Muž si zřejmě v první vteřině myslel, že zakopl o nějaký kořen a že na něj spadla žena, kterou s sebou vlekl,